

pet precej dolgo v mestu. No, ker se nikdo ni oglasil, da bi se z njim peljal, mu tudi ni trebalo posebno hiteti. Bodem pač nekoliko pozneje prišel domov, kakor navadno, sicer pa še lahko poženem, govoril je sam pri sebi, ko se je vsedel na voz. Počasi se je peljal iz mesta. Ko pa je bil že celo izven mesta, pristopi naenkrat od nekod, nič ni videl odkod, nepoznana mu ženska ter ga vpraša:

»Kam se peljete?« Tomaž je povedal, da pelje pošto k nam. »Ali se lahko peljem z vami?« Tomaž jo pogleda ter reče: »Zakaj pa ne? Vsedite se tja nazaj!« in ji pokaže prostor zadej v majhnem poštnem koleseljnu. Vendar nekako čudna se mu je zdela ta ženska. Da ni bila iz našega kraja, spoznal je takoj na njeni obleki. Rekel bi, da mu je bilo malo žal, da jo je sprejel. Toda kaj si je hotel, moral jo je.

Voz se je pomikal zdaj hitreje, zdaj počasneje. Peljala sta se že precej časa. Tomažu še se vedno nekaj nič ni prav zdelo, da vozi to žensko. Čeprav ni imel slabosti, ki se zove radovednost, vendar se danes ni mogel premagati, da bi se ne obrnil nekoliko nazaj ter povprašal:

»Vi niste iz naših krajev?« »Ne«, odgovori mu na kratko ženska ter se mu nekako porogljivo nasmeje.

»Odkod pa ste?« Zdaj pazljivo napne svoji ušesi, kaj bo povedala. Ženska imenuje neki kraj, katerega pa Tomaž ni dobro razumel zaradi voznega ropota, a razločno je slišal, kar se je pripomnila: »Tam je skoro vse prebivalce pobrala kolera.«

»Ko—le—ra!« ponovi polagoma in prestrašeno Tomaž. Hipoma se je spomnil vsega, kar mu je pred par dnevi povedal gospod poštar o koleri. Strah ga je obšel. Nekaj časa strmi skoro z neumnim izrazom v žensko. A na to se okorno obrne naprej. V tem pa se je zopet pokazal na ženskinem zagorelem obrazu hudoben posmeh, oko se ji je zadovoljno žarilo in zobje so se ji belili izpod rudečih ustnic. Tomaž tega ni zapazil.

Črne in težke misli so mu začele rojiti po glavi. Da bi moral umreti ter zapustiti kedaj svojo lepo službo zaradi kolere in sicer kar naenkrat, to mu ni šlo v glavo. Tudi za gospoda Lukovnjaka in celo njegovo družino bi mu bilo zelo žal. Bog ve, kdo bi bil potem poštni hlapec in ali bi mu dobili sploh vrednega ter sposobnega naslednika. Globoko se je zamislil v vse tužne položaje, ki bi nastali, ako bi kolera prišla v naše kraje. Sad njegovega premišljevanja pa je bil, da je trdno sklenil, odslej še večjo pozornost obračati na red in snago pri domači hiši. Morda ga kolera še le pusti pri življenju.

Kakor vsi poštni konji prav dobro bežijo, naj so še tako koščeni in medli, znal je tudi konj, ki ga je imel Tomaž danes upreženega, precej brzo stopati. Ker pa je Tomaž danes rabil tudi nekoliko svoj bič, da bi ne prišel jako pozno s svojo potovalko domov, dospel je poštni voz jako hitro do zaitnjega gozda, skozi katerega se mu je bilo peljati, in ki je le kake pol ure oddaljen od našega poštnega poslopja.

Polurnak je legal na zemljo. Menda še nista minoli dve minoti, odkar je začel voz drdrati skozi gozd, ko na enkrat zakliče ženska, ki je sedela na vozu, Tomažu: »Ustavi!« Tomaž ustavi ter se ogleda: »Kaj hočete?« »Izstopila bom«, reče potovalka samozavestno. »Že prav«, odvrne Tomaž zategnjeno ter se pripravlja, da bi sprejel plačo. A zaman, ženska ni kazala volje plačati. Ko je izstopila in nekoliko popravila nered v obleki, stopi k Tomažu ter ga odločno vpraša:

»Ali znaš, koga si vozil?« Ženska je bila velika, močna. Izraz v njenem obrazu je bil hudoben, toda resen, oko je gledalo oblastno in zapovedovalno, ustnice

so ji trepetale, kakor od jeze, v desni roki je stiskala k obleki — vsaj Tomažu se je zdelo tako — samokres. (Konec prih.)

Smešnica. Kmetica pride v mestu k fotografu. Ko jo hoče fotografirati, ni sedela pri miru, in zato se zdere fotograf nad njo: »Pri miru sedite, saj ste že enkrat sedeli!« Kmetica zarudi in vzdihne: »Moj Bog, že tudi vi veste, da sem bila res enkrat zaprta?«

Razne stvari.

(Milostljivi knezoškof) so se v petek, dne 30. nov. t. l. povrnili iz Dunaja, kjer so se udeležili škofovskega posvetovanja.

(Spomenik cesarjev.) Leta 1898. bodo avstrijski narodi praznovali petdesetletnico vladanja našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I. V Gradcu se je te dni ustanovil poseben odbor, ki bode skrbel za to, da se krasen spomenik s cesarjevo podobo postavi v Gradcu. Gotovo bode vsak Štajarec v ta namen po svoji moči rad daroval.

(Slovensko pevsko društvo v Ljutomeru) priredi v nedeljo, dne 9. t. m. zabavni večer s petjem in gledališko igro »Servus Petelinček«. Začetek točno ob 8. uri. Čisti dohodek uporabi se v društvene namene. K mnogobrojnemu posetu vabi uljudno odbor.

(Župnijski izpit) je te dni delal v kn. školijski pisarni v Mariboru č. gosp. Marko Tomazič, provizor s Pilstanja.

(Primicija.) Zadnjo nedeljo je bil na Dunaju v cerkvi sv. Štefana v mašnika posvečen čast. o. Karol Belšak, minoriški klerik, ki bode prvo sv. mašo pel prihodnjo nedeljo, dne 9. t. m. v minoriški cerkvi na Ptuju; ne pa 8., kakor smo zadnjič poročali.

(Gosp. Janez V. Zupan †), hišni posestnik in t. č. predsednik Mariborske čitalnice, umrl je dne 4. t. m. v 50. letu dobe svoje. Pogreb je bil 6. t. m. in so Mariborski Slovenci pokazali, kako čislajo zasluge pokojnega rodoljuba. Svetila mu večna luč!

(Za novo gimnazijo v Celju.) Občinski odbor okolice Celjske je sklenil dne 2. t. m. prošnjo na državni zbor, naj se ustanovi nova gimnazija v Celju. Tudi je že v Celju precej zavednih davkoplačilcev in hišnih posestnikov podpisalo enako prošnjo.

(Nova železnica.) Konsorcij ali društvo interesentov namerava graditi navadno-tirno krajevno železnico preko Purkle in Ptuja do hrvaške meje pri Krapini. Dotični so že vložili prošnjo za predkoncesijo.

(Lokalna železnica Ptuj-Maribor-Zeleni Travnik.) Te dni je bila na Dunaju deputacija zaradi železnice Ptuj-Maribor-Zeleni Travnik. Kol' deputacija so se župan Nagy iz Maribora, Ornig iz Ptuja in notar Baltinester iz Arneža predstavili ministru Wurmbrandu, sekijskemu načelniku Witteku in dvornemu svetovalcu Wurmbo.

(Dvajsetice in bakreni stirijski) pridejo z novim letom iz veljave. Pri c. kr. blagajnicah in uradih se bodo sprejemali in menjavali do konca prihodnjega leta.

(Vojaški begun.) Dne 28. nov. so v Mariboru ujeli fanta, ko je pri nekem brivcu ukradel nekatere reči. Spoznali so ga, da je Miha Straner, ki je pobegnil od 7. pešpolka v Celoveu.

(Star in zvest nosač) je bil pri Sv. Vidu na Planini Jožef Štrbucelj. Blizu 40 let je gosp. kaplanom bernjo pobiral. Umrl je dne 17. novembra. Naj v miru počiva!

(Veliko tatinsko družbo) so zasačili pred nekat rimi dnevi blizu Ljubljane, kjer so se shajali v koči neke 70letne žene. Pred hišo je bilo par voz nakradenega blaga, katero so tudi zajeli. Tatove, ali ne vseh, so v Ljubljani zaprli. Preiskava bo marsikatero nelepoto tajnost spravila na dan.

(Nagla smrt.) Dne 28. nov. se je v Mariboru v gospejnih ulicah 64-letni dninar Simon Majher na tla zgrudil in mrtev obležal.

(Knjige družbe sv. Mohorja) smo te dni dobili. Letos je v naši škofiji pri tej družbi 21.835 udov; naj bi le prav pridno knjige prebirali!

(V Zrečah) je pri Vrčniku, p. d. Kekelj, konj odgriznil jezik kravi, ki je bila segnila po krmi v jaslih pred konjem.

(Ptuj v dolgovich.) Ptujski mestni občini je deželni odbor dovolil, da sme na posodo vzeti 120 tisoč gld. Odkar imajo Ptujčani avtonomijo in seveda ultranemški mestni zastop, pogrezajo se vedno bolj in bolj v — dolgé.

(Tudi petdesetletnica.) Letos je 50 let, odkar je na Saksonskem dovoljeno kaditi izven hiše. Preje se ni smel nihče pokazati na ulicah z gorečo smodko ali pipo brez pokrova. Posebno strogo je na to pazila policija v Draždanah.

(Nemška šola v Ormožu?) Mestni zastop v Ormožu je prosil za izšolanje in posebno nemško šolo nemškim otrokom. Mislimo, da iz te moke ne bo kruha! Dobro namreč poznamo ljudstvo iz Ormoške okolice, ki bode zoper nemško šolo, če treba tisočkrat protestovalo; pa tudi dobro znamo, da v Ormožu ni nikoli 40 nemških otrok!

(Nesreča.) Začetkom novembra je na Fužini pri Sv. Vidu na Planini kmečki sin Janez Salobir iz Podvina nekemu fantu pomagal železne plošče nalagati. Pri tem pa pride s srednjim prstom leve roke med dve plošči in se lahko rani. Črez nokaj dnij pa začne ta prst in roka otekati; kajti kri si je zastrupil, in je vsled tega tudi umrl 21. nov.

(Ponesrečil) je 3. dec. okoli 9. ure zvečer pri poštnem vlaku št. 9. na postaji Zgornje-Ležeče sprevodnik Karol Streck iz Maribora. Ko je vlak vozil v postajo, stopil je iz kupeja; spodrsnilo se mu je in pal je tako nesrečno med predzadnji in zadnji voz, da je bil takoj mrtev.

(Divji marjasec.) Dne 28. novembra dopoldne sta pri Sv. Janžu na Peči par streljajev nad farno cerkvijo lovca gosp. grofa Mensdorfa, Anton Rebernik in Janez Kokal, mladega divjega marjasca ustrelila. Zve je tehtala kacih 90 kil. Ljudje so se čudili, kako je mogla v one kraje in sicer blizo hiš in ljudij zaiti.

(Po volkovih napadeni svatje.) V rumunski občini Hidas so te dni napadli volkovi svatovsko družbo, ki je šla skozi gozd. Izmed 20 oseb so volkovi 7 raztrgali, ostalih 13 pa je bilo precej ogrizenih in so se rešili.

(Za novo posojilnico v Brežicah) bode v soboto, 8. decembra v čitalnici, oz. v Klembas-Janezevih prostorih ustanovni zbor s sledečim vspeodom: 1. posvetovanje o pravilih in njih odobrenje; 2. pristop k zadrugi in podpis pravil; 3. volitev načelstva in nadzorstva; 4. nasveti. Začetek zbora je popoldne ob 3. uri. Vabljeni so tem potom brez izjeme vsi domoljubi, ki se za stvar zanimajo. Sleherno mesto na Slovenskem že ima naroden denarni zavod; slednji čas je že, da se tudi v Brežicah ustanovi. Na složno delo torej, rodoljubi v Brežicah in okolici!

(Pred porotniki) se bodeta zagovarjala dne 12. in 13. decembra trgovca v Celju Gustav Schmidl in Janez Kreutzberger, zatožena sta goljufije in kride.

(Redkost.) V Peesenu na nemškem Štajarskem je pridelal posestnik in krčmar Peter Peintinger velikansko sladkorno peso, ki je bila dolga 57cm in tehtala je 21 kil.

Loterijske številke.

Gradec 1. decembra 1894:	10, 47, 2, 32, 79
Dunaj	33, 24, 72, 47, 68

Ure za zvonike

pri cerkvah, gradovih itd. izdeluje podpisani jako po ceni, po najboljšem sistemu in iz najtrpežnejše tvarine. Ure bijejo močno in gredo točno. Plačila tudi na obroke. Popravljanje in predrugečenje starih ur se sprejema in vestno izvršuje.

August Schmitz,
urar v Ptuj.

Med. univ. 4-5

Dr. M. Schmirmaul

ordinuje vsaki dan od 10.—12. ure
predpoldne in od 2.—4. ure popoldne
v Mariboru, Frauengasse št. 9.

Orgljarska služba

pri Sv. Petru pri Radgoni — z letnim plačilom 300 gold. — se zamore nastopiti ob novem letu 1895.

Prošnjiki, neoženjeni in izurjeni v ecilijanskem petju, imajo prednost. Spricevala naj se predložijo pri

Cerkvenem predstojništvu Sv. Petra pri Radgoni. 3-3

Potrebno za hišo in pisarno.

V tiskarni sv. Cirila v Mariboru
je ravnokar izšel in se dobi

Slovenski koledar 1895.

za na steno.
Cena 16 kr., po pošti 3 kr. več.

Tiskan v treh barvah!

Sch. Kneipp

**Važno za vsako
gospodinjo in mater!**

Kathreinerjeva Kneipp-ova sladna kava

velja vedno več za izvrstno, edino naravno in zdravo ter ob enem za rabo ceno pridajo h kavi. Ona se hvali od visokih zdravstvenih zavodov in je za gospé, otroke, želodčne in živčne bolnike najboljša nadomestba za kavo.

Previdnost pri nakupu! Zahteva se naj in vzame le beli, izvorni zavitek pod imenom

Dobi se povsodi. **Kathreiner.** 1/2 kilo 25 kr.